

Нима тъй трѣбваше да стане?! Нима тази капризница Сждба трѣбваше тъй жестоко да ме подиграе?! Нима азъ съмъ виновенъ въ нѣкое такъво прѣстѣпление, за което сега да получавамъ сега такъво жестоко възмездие?!

О Джимъ! Слѣпецъ си, Джимъ! Ти не виждашъ по-далече отъ собствения си сплѣснатъ носъ! Твоятъ мозъкъ работи само, когато се касе да откраднешъ нѣкоя бутилка конякъ! Но и Глжтингъ!.... Какво бѣ видѣлъ Глжтингъ? Вижда орѣхи, вижда смокини, храсти, камъни.... всичко, всичко, но не и що за сжщество е това, което той бѣ смѣтналъ за часовой! „Басъ държа за 300 стерлинги, че ще уловимъ българския постъ!“ Хванахме го!

Всичко е като сънь! Сънь е сѣкашъ всичко! Сънь е тръгването, сънь е влаченето въ нощта, нападението, триумфа и позорътъ. . .

Тръгвашъ, вървишъ срѣдъ тъма, а въ гърдитъ грѣ слънце! Въ гърдитъ блика изворъ, огненъ изворъ отъ трепетъ и радостъ!

Надежда, блѣстяща като зорницата, те води! Щастието отъ все по-малко и по-малко разстояние ти се усмива, прави ти знаци и върви, върви къмъ тебъ!

И ето съ жаръ врѣхлиташъ! Обсипвашъ врага съ бомби! Побѣда! Джимъ грабва плячката, сжжпоцѣнната плячка—и литваме назадъ въ нощта!

„Джимъ!“ „Азъ, г нѣ поручикъ“. „Дѣжишъ ли здраво плѣнника? Да го вържемъ и подкараме да върви! Ти си се уморилъ!“ „Не го давамъ, г нѣ